

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 699/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., zastúpeného advokátkou E. K., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 5934/2008 a jeho uznesením č. k. 36 Er 5934/2008-93 z 10. decembra 2012 a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 262/2013 a jeho uznesením č. k. 18 CoE 262/2013-158 z 28. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2013 doručená sťažnosť J. S. (ďalej len „sťažovateľ“) a spoločnosti V. (ďalej aj

„spoločnosť V.“) doplnená podaním doručeným 4. novembra 2013, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 5934/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením č. k. 36 Er 5934/2008-93 z 10. decembra 2012, ako aj porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 262/2013 a jeho uznesením č. k. 18 CoE 262/2013-158 z 28. júna 2013.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že v predmetnej veci má postavenie povinného a spoločnosť V., ktorú označuje ako „*vedľajší účastník na strane sťažovateľa*“, je vo vzťahu k predmetnému exekučnému konaniu dotknutou osobou konaním a postupom súdnej exekútky Z. D. (ďalej len „súdna exekútky“), ktorá sťažovateľovi 26. septembra 2013 doručila exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami z jeho mzdy a zároveň spoločnosti V. prikázala, aby po doručení exekučného príkazu sumy zrazené z dvoch tretín zo mzdy sťažovateľa poukázala ako na účet oprávneného, ako aj účet súdnej exekútky.

Podľa názoru sťažovateľa konanie a postup označených porušovateľov jeho v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu vydaním nezákonných rozhodnutí nadobudlo od roku 2008 charakter zjavného odmietnutia spravodlivosti. Ako sťažovateľ uvádza, „*tento stav trvá aj v čase podania tejto v poradí už druhej ústavnej sťažnosti) a to aj napriek tomu, že už vo veci konal a rozhodoval... Ústavný súd SR (nález č. k. I. ÚS 493/2012-32 zo dňa 28. februára 2013 - rozhodol o porušení základných práv sťažovateľa) ako aj... Najvyšší súd SR (uznesenie dovolacieho súdu č. k. 2Co 41-42/2013 zo dňa 28. februára 2013)... Porušovatelia už viac ako 5 rokov traumatizujú a obťažujú a šikanujú svojimi výzvami, nezákonnými rozhodnutiami sťažovateľovi, pričom porušovateľ v 1. rade bol povinný*

exekučné konanie zastaviť ex offio (aj bez návrhu) bezodkladne potom čo oprávnený podal po lehote odvolanie proti uzneseniu č. k. 36Er/5934/2008-29 zo dňa 16.09.2011...“.

Ako jediný účinný prostriedok zjednania nápravy a odstránenia právnej a osobnej neistoty považuje sťažovateľ podanie tejto ústavnej sťažnosti, a to všetko z dôvodu, že v súčasnosti existujú popri sebe dve právoplatné uznesenia vydané okresným súdom, a to uznesenie č. k. 36 Er 5934/2008-29 zo 16. septembra 2011, ktorým okresný súd námietkam sťažovateľa proti exekúcii vyhovel, a uznesenie č. k. 36 Er 5934/2008-93 z 10. decembra 2012, ktorým okresný súd tie isté námietky sťažovateľa proti exekúcii (vychádzajúc pritom zo zrušujúceho uznesenia krajského súdu č. k. 18 CoE 612/2011-45 z 30. mája 2012) zamietol. Tento stav podľa sťažovateľa *„zneužila následne exekútorka k vydaniu nezákonných exekučných príkazov na podklade ktorých sťažovateľovi od 26.9.2013 hrozí majetková škoda značného rozsahu...“.*

Ďalej sťažovateľ uvádza, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací uznesením sp. zn. 2 Cdo 41,42/2013 z 28. februára 2013 *„skonštatoval porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie postupom porušovateľa v 1. rade (praktikami tzv. tajnej justície) ako aj vinou porušovateľa v 2. rade, čo malo za následok odňatie sťažovateľovi možnosť konať pred súdom... a preto uznesením č. k. 2 Co 41-42/2013 zo dňa 28. februára 2013 zrušujúce uznesenie vydané Krajským súdom v Bratislave z 30.mája 2012 pod č. k. 18CoE 612/2011 zrušil podľa § 237 písm. f) O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O. s. p.).“.*

Okresný súd podľa sťažovateľa *„flagrantne zneužil procesné právo na škodu sťažovateľa a to tým, že z obsahu spisu č. k. 36Er/5934/2008 mal vedomosť o tom, že oprávnený podal odvolanie proti uzneseniu č. k. 36Er/5934/2008-29 zo dňa 16.09.2011 až po 15-dňovej lehote na podanie odvolania , teda proti uzneseniu č. k. 36Er/5934/2008-29 zo dňa 16.09.2011..., ktorým exekučný súd námietkam sťažovateľa vyhovel.*

Porušovateľ v 1. rade predložil spis odvolaciemu Krajskému súdu v Bratislave, ktorého však neupozornil na skutočnosť, že oprávnený podal odvolanie proti námietkam sťažovateľa až po 15-dňovej lehote na odvolanie, čím konanie zaťažil vadou majúcou

za následok krajnú nespravodlivosť exekučného konania voči sťažovateľovi (povinnému) a teda aj ďalšie prieťahy v tomto konaní zapríčinené porušovateľom v 1. rade...“.

Krajský súd si podľa názoru sťažovateľa nesplnil svoje povinnosti uložené mu Občianskym súdnym poriadkom (ďalej len „OSP“) a nekonal v súlade s § 103 OSP a aj napriek vedomosti o tom, že oprávnený podal odvolanie po 15-dňovej lehote na odvolanie, tak svojvoľne a „*krajne nespravodlivo*“ vydal uznesenie sp. zn. 18 CoE 612/2011 z 30. mája 2012, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 36 Er 5934/2008-29 zo 16. septembra 2011, ktorým exekučný súd námietkam sťažovateľa vyhovel.

Krajský súd podľa názoru sťažovateľa toto rozhodnutie „*arbitrárne a svojvoľne odôvodnil, čím konanie zaťažil vadou, majúcou za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a porušenie práva sťažovateľa na prejednanie exekučnej veci v primeranej lehote (rozhodnutie ESLP vo veci Delcourt, 1970).*

Konanie a nezákonné rozhodovanie Krajského súdu v Bratislave malo za následok prieťahy vo veci samej zapríčinené porušovateľom v 2. rade...“.

Na podklade zrušujúceho uznesenia krajského súdu sp. zn. 18 CoE 612/2011 z 30. mája 2012 a jeho právneho názoru okresný súd uznesením č. k. 36 Er 5934/2008-93 z 10. decembra 2012 námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietol a v zmysle § 202 ods. 2 OSP nepripustil proti nemu odvolanie.

Napriek tomu, že okresný súd nepripustil odvolanie, sťažovateľ „*s pocitom jemnej opatrnosti a majúc zato, že postup porušovateľov je zmätočný, nezákonný a nespravodlivý... podal proti uzneseniu č. k. 36Er/5934/2008-93 zo dňa 10.12.2012 odvolanie*“.

Krajský súd uznesením sp. zn. 18 CoE 263/2013 z 28. júna 2013 odmietol odvolanie sťažovateľa v časti, ktorým okresný súd námietky sťažovateľa proti exekúcii vedenej pod sp. zn. 36 Er 5934/2008 zamietol, a to aj napriek tomu, že krajský súd v čase rozhodovania mal vedomosť, že uznesenie okresného súdu č. k. 36 Er 5934/2008-93 z 10. decembra 2012 je nezákonné a nespravodlivé, pretože aj sám uznesením sp. zn. 18 CoE 263/2013 z 28. júna 2013 deklaroval, že „*oprávnený podal odvolanie až*

po 15-dňovej lehote na odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 36Er/5934/2008-29 zo dňa 16.09.2011, ktorým exekučný súd námietkam sťažovateľa proti exekúcii vyhovel a preto odvolanie oprávneného odmietol“.

Uvedenými rozhodnutiami porušovatelia navodili podľa sťažovateľa právny stav, na podklade ktorého v čase podania sťažnosti existujú popri sebe dve rozhodnutia:

„a) uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 36Er/5934/2008-29 zo dňa 16.09.2011, ktorým exekučný súd námietkam sťažovateľa proti exekúcii vyhovel...“

b) uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 36Er/5934/2008-93 zo dňa 10. 12. 2012, ktorým exekučný súd námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietol...“

Sťažovateľ tvrdí, že v dôsledku nespravodlivého súdneho konania zo strany porušovateľov nebola ani za viac ako päť rokov dosiahnutá *„spravodlivá rovnováha medzi všeobecným záujmom a záujmami jednotlivca, došlo k porušeniu čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech sťažovateľa , čo zneužila súdna exekútorka k útoku na majetok sťažovateľa a vynucovaniu si plnenia aj od vedľajšieho účastníka na strane sťažovateľa - účastníka pre určitý úsek exekučného konania (vid'. uznesenie NS SR č. k. 6 Cdo 147/2012) vydaním a doručením exekučných príkazov... č. k. EX 1871/2008-25 zo dňa 10.09.2013 (doručený Sociálnej poisťovni-ústredie)... a č. k. EX 1871/2008-23 zo dňa 10.09.2013 (doručený zamestnávateľovi sťažovateľa - V. a to dňa 26.09.2013 - teda vedľajšiemu účastníkovi na strane sťažovateľa)...“.*

Sťažovateľ a spoločnosť V. sú toho názoru, že nimi podaná sťažnosť je dôvodná a zmysluplná, a preto navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo J. S. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V a vydaním uznesenia Okresného súdu Bratislava V č. k. 36Er/5934/2008-93 zo dňa 10.12.2012 porušené boli.

2. Základné právo J. S. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave a vydaním uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 18C0E/262/2013-158 zo dňa 28.06.2013 porušené boli.

3. Uznesenie Okresného súdu Bratislava . k. 36Er/5934/2008-93 zo dňa 10.12.2012 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava V na dalsie konanie.

4. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 18C0E/262/2013-158 zo dňa 28.06.2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na dalsie konanie.

5. Základné právo J. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá ústavy Slovenskej republiky a právo prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní . k. 36Er/5934/2008 za účasti Krajského súdu v Bratislave porušené boli... “

Sťažovateľ taktiež ziada o priznanie primeraného finančného zadostuinenia v sume 5 000 , ako aj úhradu trov konania, ktoré mu má vyplatiť okresný súd, ako aj krajský súd. úhradu trov konania samostatne od okresného súdu aj krajského súdu ziada aj spoločnosť V.

Podaním doručeným ústavnému súdu 4. novembra 2013 sťažovateľ doplnil petit sťažnosti z dôvodu, že je toho názoru, že mu postupom oboch poruovateľov vznikla škoda, takto: „Základné práva J. S. na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v exekunom konaní vedenom pod č. k. 36Er/5934/2008 . Ex 1871/2008 porušené boli. “

II.

Podľa l. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu má každá fyzická alebo právnická osoba právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z petitu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 5934/2008 „za účasti Krajského súdu v Bratislave“, porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením č. k. 36 Er 5934/2008-93 z 10. decembra 2012 a porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 18 CoE 262/2013 a jeho uznesením č. k. 18 CoE 262/2013-158 z 28. júna 2013.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

II.1.1 K postupom okresného súdu

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní.

Pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu súvisiaci spisový materiál, z ktorého zistil tieto skutočnosti:

- sťažovateľ má v predmetnom exekučnom konaní procesné postavenie povinného, pričom 1. novembra 2008 podal súdnej exekútorke námietky proti exekúcii, ktorá ich 10. novembra 2008 postúpila na rozhodnutie okresnému súdu,

- nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 493/2012 z 13. marca 2013 (ďalej len „nález ústavného súdu z 13. marca 2013“) bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľa

na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, okresnému súdu bolo prikázané, aby v tomto konaní konal bez zbytočných priet'ahov, priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 300 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia,

- uznesením č. k. 36 Er 5934/2008-166 z 1. októbra 2013 okresný súd zastavil exekúciu vedenú pod sp. zn. 36 Er 5934/2008, Ex 1871/2008 (právoplatné 29. októbra 2013) a zároveň rozhodol, že súdnej exekútorke náhradu trov exekúcie nepriznáva. Proti výroku o nepriznaní trov exekúcie podala súdna exekútorka odvolanie. Sťažovateľ podal odvolanie proti trovám exekúcie povinného,

- ústavnému súdu bola 11. októbra 2013 doručená sťažnosť sťažovateľa zo 7. októbra 2013 (ktorá je predmetom tohto prerokovania),

- krajský súd uznesením č. k. 18 CoE 55/2014-182 zo 17. septembra 2014 zrušil odvolaním súdnej exekútorke napadnuté uznesenie okresného súdu a odvolanie sťažovateľa odmietol.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Vychádzajúc z petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní od jeho začiatku. Vzhľadom na to, že o jeho predchádzajúcej sťažnosti týkajúcej sa napadnutého konania už bolo rozhodnuté nálezom ústavného súdu z 13. marca 2013 (právoplatným 16. apríla 2013), je sťažnosť v časti, ktorá sa týka obdobia do právoplatnosti tohto nálezu, neprípustná. Ústavný súd ju preto v uvedenej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nálezov ústavného súdu z 13. marca 2013 (teda po 16. apríli 2013), zistil takýto priebeh konania:

- 18. apríla 2013 okresný súd vyzval sťažovateľa na vyjadrenie k odvolaniu oprávneného podaného proti uzneseniu č. k. 36 Er 5934/2008-29 zo 16. septembra 2011, pričom sťažovateľ sa vyjadril podaním doručeným 10. mája 2013 (elektronicky 3. mája 2013),
- 21. mája 2013 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach sťažovateľa podaných proti uzneseniu okresného súdu č. k. 36 Er 5934/2008-29 zo 16. septembra 2011 a uzneseniu č. k. 36 Er 5934/2008-93 z 10. decembra 2012,
- 4. júna 2013 krajský súd zaslal oprávnenému na vyjadrenie obe odvolania sťažovateľa, ako aj jeho vyjadrenie k odvolaniu oprávneného z 2. mája 2013 podanému proti uzneseniu okresného súdu č. k. 36 Er 5934/2008-29 zo 16. septembra 2011,
- 25. júla 2013 bol spis vrátený okresnému súdu spolu s uznesením krajského súdu č. k. 18 CoE 263/2013-159 z 28. júna 2013, pričom okresný súd obratom dal pokyn na jeho doručenie účastníkom exekučného konania,
- 1. októbra 2013 okresný súd uznesením č. k. 36 Er 5934/2008-166 zastavil exekučné konanie vedené proti sťažovateľovi (uznesenie nadobudlo v tejto časti právoplatnosť 29. októbra 2013) a súdnej exekútorke nepriznal trovy exekúcie,
- 31. októbra 2013 podala súdna exekútorka odvolanie proti výroku okresného súdu o nepriznaní trov exekúcie,
- 20. novembra 2013 okresný súd zaslal odvolanie súdnej exekútorke na vyjadrenie účastníkom konania (sťažovateľ sa vyjadril podaním doručeným okresnému súdu 18. decembra 2013, obsahom ktorého bolo aj jeho odvolanie proti nepriznaniu trov exekúcie, ktoré mu vznikli ako povinnému),
- 11. februára 2014 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní súdnej exekútorke a sťažovateľa,
- 23. októbra 2014 bol spis vrátený okresnému súdu spolu aj s uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 55/2014-182 zo 17. septembra 2014, ktorým bolo odvolanie

sťažovateľa v časti trov exekúcie povinného odmietnuté ako oneskorene podané a v časti trov exekúcie vo vzťahu k súdnej exekútorke bolo uznesenie okresného súdu č. k. 36 Er 5934/2008-166 z 1. októbra 2013 zrušené a vrátené okresnému súdu na ďalšie konanie s poukazom, že podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Z uvedenej doby konania od 16. apríla 2013 (keď nadobudol právoplatnosť nález ústavného súdu z 13. marca 2013) do dňa prerokovania veci (t. j. skoro 20 mesiacov) sa predmetný spis nachádzal opakovane na krajskom súde (od 21. mája 2013 do 25. júla 2013 a od 11. februára 2014 do 23. októbra 2014). Z uvedeného vyplýva, že spis sa nachádzal vo sfére pôsobnosti okresného súdu len 10 mesiacov.

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd po právoplatnosti nález ústavného súdu z 13. marca 2013 konal priebežne a v jeho postupe sa nevyskytlo žiadne obdobie nečinnosti. Navyše, v čase rozhodovania pred ústavným súdom už bolo exekučné konanie právoplatne zastavené (29. októbra 2013), a to uznesením okresného súdu č. k. 36 Er 5934/2008-166 z 1. októbra 2013. Taktiež bolo právoplatne rozhodnuté aj o trovách exekúcie sťažovateľa, keďže odvolanie ním podané vo vzťahu k nerozhodnutiu o jeho trovách exekúcie bolo uznesením krajského súdu č. k. 18 CoE 55/2014-182 zo 17. septembra 2014 odmietnuté ako oneskorene podané. Povinnosťou okresného súdu ostalo už iba rozhodnúť o trovách exekúcie súdnej exekútorke, ako aj o trovách odvolacieho konania (ak nejaké vznikli).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd predostiera, že v napadnutom konaní po právoplatnosti nálezú ústavného súdu z 13. marca 2013 nedošlo k takej intenzite zásahu do sťažovateľom označených práv, ktorá by zodpovedala ústavnorelevantnému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto bola jej sťažnosť z uvedených dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

II.1.2 K postupu krajského súdu

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nielen postupom okresného súdu, ale označuje aj *spoluúčasť krajského súdu, keď v petite sťažnosti uvádza, že k porušeniu označených práv došlo „za účasti Krajského súdu v Bratislave“*.

Návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy a § 56 v spojení s § 50 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (napr. II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že návrh na rozhodnutie (petit) uvedené požiadavky nespĺňa, môže takúto sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, a to zvlášť vtedy, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom).

Ústavný súd po predbežnom preskúmaní tejto časti sťažnosti konštatuje absenciu niektorých skutočností a súvislostí (o ktoré konkrétne konanie krajského súdu malo ísť). Zo slovného spojenia „za účasti“ možno skôr odvodiť, že má iba informačnú funkciu.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „za účasti Krajského súdu v Bratislave“, odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesení č. k. 36 Er 5934/2008-93 z 10. decembra 2012

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesení č. k. 36 Er 5934/2008-93 z 10. decembra 2012, ktorým okresný súd námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietol.

Vo vzťahu k označenému uzneseniu okresného súdu ústavný súd pripomína, že jeho právomoc podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, podľa ktorého môže o ústavných sťažnostiach konať len vtedy, ak o ochrane označených základných práv a slobôd sťažovateľov (porušenie ktorých sa namieta) nerozhoduje iný (všeobecný) súd. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu v konaní o ústavných sťažnostiach predstavuje ústavný príkaz a zaväzuje každú fyzickú a právnickú osobu. Ak teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že o porušení základného práva alebo slobody sťažovateľa je oprávnený rozhodovať iný súd na základe dostupného a účinného právneho prostriedku nápravy v systéme všeobecného súdnictva, ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv a slobôd označeným uznesením okresného súdu ústavný súd zistil existenciu práve takejto situácie, pretože proti jeho rozhodnutiu mal sťažovateľ k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv a slobôd poskytovaný zákonom (odvolanie), ktorý aj využil. Vzhľadom na to, že na zabezpečenie účinnej ochrany práv údajne porušených uznesením okresného súdu mal sťažovateľ k dispozícii účinný

právny prostriedok nápravy, bolo potrebné jeho sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V závere ústavný súd dodáva, že ak bol sťažovateľ tohto názoru, že mu nesprávnym postupom okresného súdu a krajského súdu a podľa jeho názoru ich nezákonnými rozhodnutiami, ako aj postupom súdnej exekútoriky bola spôsobená škoda, mohol podať žalobu proti Slovenskej republike vychádzajúc pritom zo zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2014